ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΑΧ. ΙΛΙΣΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΕΛΛΑΣ

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΙΩΤΩΝ
Περίοδος Β΄ - Χρόνος 15ος Γραφεία: Λιβύης 22 ΙΛΙΣΙΑ Τηλ. 7750983 Αριθμ. φύλλου 94 Δρχ. 100 ΣΕΠΤ.-ΟΚΤΩΒ.-ΝΟΕΜΒ. '92

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ «ΚΑΙΝΕ» ΑΜΕΣΑ

☞ Παρατηρώντας κάποια γεγονότα που διαδραματίζονται γύρω μας τελευταία, διαπιστώνουμε ότι: Η ανεργία και το χαμηλό βιωτικό επίπεδο προκαλούν «τύφλωση» και αποπροσανατολισμό.

Τρανταχτή απόδειξη, η καλπάζουσα ανεργία (και) στη Γερμανία, που τελικά ξεσπάει σε βία κατά των ξένων εργατών, και τελευταία έχει πάρει δραματικές διαστάσεις.

☛ Επίσης η αναβίωση του ναζισμού, και η υποστήριξη που συναντά από ένα σημαντικό μέρος του Γερμανικού λαού, —όπως δείχνουν οι δημοσκοπήσεις— είναι φαινόμενα ανησυχητικά για το προσεχές μέλλον...

☞ Φυσικά όλα αυτά δεν αφορούν μόνο τη Γερμανία. Πολύ περισσότερο αν λάβουμε υπ' όψιν, ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται.

☛ Και μετά τις οχτώμιση χιλιάδες οικογένειες της πρώην Ε.Α.Σ., που βρέθηκαν ξαφνικά στο δρόμο για να συναντήσουν εκατοντάδες χιλιάδες άλλους άνεργους, για ποιούς «χτυπάει η καμπάνα;», ποιοί έχουν σειρά;

☞ Και βέβαια είναι άλλο πράγμα να ακούς κάτι στην τηλεόραση βυθισμένος στην αναπαυτική σου πολυθρόνα και... «βολεμένος» έστω μ' έναν φτωχομισθό... Άλλο να το διαβάζεις σε κάποια εφημερίδα ξεφυλίζοντας αδιάφορα... Και άλλο να ζεις ο ίδιος αυτό το κοινωνικό και οικογενειακό δράμα.

☛ Φυσικά... δεν τους ρώτησε κανένας αν έχουν οικογένειες, αν σπουδάζουν παιδιά, αν πληρώνουν ενοίκια, ρεύμα, νερό, φροντιστήρια, γραμμάτια, αν έχουν —τέλος— να πάρουν το καθημερινό ψωμί για τα παιδιά τους.

☞ Και ποιός να τους ρώταγε; —θα μου πείτε. Ο... Μάικλ Τζάκσον μήπως; Αυτός είναι ένας μαύρος τραγουδιστής που —όπως λένε— αγωνίζεται να γίνει άσπρος.

Ενώ εδώ (στην Ελλάδα) έναν ολόκληρο λαό άσπρων —όπως φαίνεται— βασανίζεται ένας ...μαέστρος, να μας κάνει όλους μαύρους...

☛ Αλλά μήπως είναι μόνο οι άνεργοι που πληρώνουν την αναστάτωση; Οι υπόλοιποι; οι χιλιάδες εργαζόμενοι της Αθήνας που διατηρούν —προς το παρόν— το προνόμιο να εργάζονται;

Τι φταίνε να ταλαιπωρούνται κάτι μήνες, χωρίς συγκοινωνία πληρώνοντας το μισό μεροκάματο στο ταξί; Και μήπως έφταιγαν οι άλλοι που απολύθηκαν; Σπάνιο είδος η λογική στη χώρα του παραλόγου.

☞ 30 Οκτωβρίου 1992. Ακόμα μια μαύρη επέτειος για δυο χιλιάδες οικογένειες που βρέθηκαν στο δρόμο. Είναι οι —πρώην— εργαζόμενοι της Πειραϊκής Πατραϊκής που εκείνο το πρωϊνό βρήκαν την πόρτα κλειστή... και το κλειδί παρμένο. Την έκλεισαν για να την πουλήσουν κι αυτή.

Πρώτη αντίδραση των εργαζομένων: Υποδοχή σε υπουργό στην Πάτρα με... αυγά και με γιαούρτια... Το λέμε και στην αρχή του σχόλιου.... Η ανεργία προκαλεί «τύφλωση» και αποπροσανατολισμό. Δυστυχώς με αυγά και με γιαούρτια δεν λύνονται (τέτοια) προβλήματα.

Και μια απορία: Όταν... (με το καλό) τα πουλήσουν όλα... μετά με τί θα ασχολούνται;

☛ Εδώ που φτάσαμε... (που μας φτάσανε δηλαδή) σε λίγο θα τραγουδάμε όλοι σε ρυθμό... Καλαματιανό... Τι καλά που είμαστε άνεργοι και δε μπορούν να μας... απολύσουν!!

☞ Κι επειδή ο... διάλογος έχει πολλά... ποδάρια, τελευταία τον συναντάμε συχνά στα πεζοδρόμια και υπό τη μορφή... πανηγυριού!! (Ίσως για να συμετέχουν όλοι, σ' ένα τραπέζι πόσοι θα χώραγαν;).

Από τη μια μεριά οι κλάσεις με τα όργανα, από την άλλη οι απεργοί οι πουλημένοι, οι μόνιμοι άνεργοι, οι συνταξιούχοι κ.λ.π.

☛ Και ο... διάλογος διαδραματίζεται πάντα με τον —παλιό γνωστό—... πολιτισμένο τρόπο!! Τώρα αν τύχει και... γρατσουνιστούν και κάποιοι συμμετέχοντες περαστικοί, επειδή σκόνταψαν κι έπεσαν πάνω στα... όργανα.. Ε! τί να γίνει; διάλογος είναι αυτός συμβαίνουν αυτά.

Άλλωστε γι' αυτό υπάρχουν οι κλούβες, τα ασθενοφόρα, ο κορυδαλλός, τα νοσοκομεία κ.λπ. Για όλους υπάρχει μέριμνα!

☞ Κι ανάρια - ανάρια τα πενηντάρικα στα καύσιμα, κυκλοφορούν και... καρδιακοί.

☛ Επί τη ευκαιρία εδώ να σταθούμε να αγναντέψουμε λίγο πίσω.

☞ Πριν φτάσει η σούπερ στις 73 δρχ. ...(εκεί έμεινε σταθερή για μεγάλο χρονικό διάστημα), οι τιμές ανέβαιναν που και που από τρεις μέχρι δέκα δρχ. το λίτρο, προκαλώντας πάντα τη γενική δυσαρέσκεια.

Παρ' όλα αυτά και εν συγκρίσει με τη σημερινή κατάσταση αποδεικνύεται τώρα, ότι τότε... «κλαίγαμε άδαρτοι».

☛ Υπήρχαν και κάποιοι... ρήτορες εκπρόσωποι του λαού, που διαμαρτύρονταν —τότε— έντονα μέσα κι έξω από τη Βουλή, για το καλάθι της νοικοκυράς που άδειαζε.

☞ Τώρα οι τιμές τριπλασιάστηκαν και βάλε. Τα τάληρα γίνανε πενηντάρικα ανά λίτρο, τα ασφάλιστρα των αυτοκινήτων —και τόσα άλλα— διπλασιάζονται κάθε τόσο, ενώ τα μεροκάματα λιγοστεύουν και δεν υπάρχουν.

Τώρα —τέλος— που χάθηκαν... και τ' αυγά και τα καλάθια, χάθηκαν και οι... ρήτορες. Ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Γιατί άραγε; Και πότε είχαν δίκιο τότε ή τώρα;

☛ Πάντως ας έχουν υπ' όψιν όσοι ασχολούνται με το... επάγγελμα, ότι η... «σιωπή των αμνών» δεν ωφελεί πάντα. Αυτά, έτσι για να μην ξεχνιόμαστε...

☞ Σύμφωνα με τη ΓΣΕΒΕΕ από το 1990 μέχρι τέλους του 1992 οι επιχειρήσεις και τα μαγαζιά που έβαλαν... λουκέτο —λόγω πτώχευσης— φτάνουν τις διακόσιες χιλιάδες. Άλλες εκατό χιλιάδες προβλέπεται ότι θα κλείσουν το 1993. Οι ακάλυπτες επιταγές αυξήθηκαν κατά σαράντα τα εκατό σε σχέση με το 1991. Θα προσεγγίσουν δε τα εκατό δισ. στο τέλος του έτους.

Φυσικά η ανεργία θα συνεχίσει να ανεβαίνει... (το περίεργο θα ήταν να... πέφτει...) ενώ τα ελλείματα αυξάνουν συνεχώς.

☛ Παρ' όλα αυτά, ορισμένοι μιλάνε για... «πρόοδο»!! Πού την είδαν; Μήπως πρέπει να αλλάξουμε (και) τα λεξικά; Είναι κάποιες λέξεις που έχουν χάσει το νόημά τους...

☞ Και μπορεί τα μαγαζιά να βάζουν λουκέτο το ένα μετά το άλλο, αλλά η εφορία καραδοκεί απέξω περιμένοντας τον πελάτη στη γωνία. Νέος τρόπος είσπραξης κι εδώ.

Εκεί που θάπρεπε να βρίσκεται η αγορανομία, άφησαν την αγορά ασύδοτη και... τάβαλαν με τους πελάτες. Έτσι και ξεχάσει η γριούλα, ο αγράμματος, ο βιαστικός..., ο... μεγαλοφοροφυγάς!! να πάρει απόδειξη, ξαναπληρώνει αυτό που αγόρασε —με πρόστιμο αυτή τη φορά— για να μάθει να είναι... νομοταγής.

Να δούμε... τι άλλο θα δούμε...

☛ Ακόμα ένα μικρό δωράκι στα μεγάλα συγκροτήματα. Ελεύθερο το ωράριο στην αγορά και φυσικά... όποιος αντέξει. Πολλές κατηγορίες μαγαζιών θα είναι ανοιχτά και τις Κυριακές. Πάντως παραμένουμε... —προς το παρόν— ορθόδοξοι!! (τουλάχιστον τυπικά).

☞ Φαίνεται πως κάποιοι... εγκέφαλοι διαπίστωσαν τελευταία, ότι μας τρέχουν τα... λεφτά από τα μπατζάκια και δεν προλαβαίνουμε να τα ξοδέψουμε.

Μιλάμε για... μεγάλα μυαλά!!

☛ Έτσι, τέλος τα οχτάωρα και τα πενθήμερα για τους

βιοπαλαιστές, επαγγελματίες και υπαλλήλους. Ή θα πρέπει να εργάζονται από το πρωΐ ως το βράδυ με τα ίδια έσοδα —αλλά περισσότερα έξοδα— ή... κλείνουν —λόγω ανταγωνισμού— και πάνε να ανταμώσουν τους υπόλοιπους στα πεζοδρόμια. (Γιατί οι υπόλοιποι δεν είναι άνθρωποι;).

☞ «Γκαρσόνια της Ευρώπης θα γίνουμε» πρόβλεπαν κάποιοι πριν λίγο καιρό. Εύκολο είναι; Για να κάνεις αυτή τη δουλειά, σήμερα απαιτούνται προσόντα, π.χ. ξένες γλώσσες κ.λπ., διαφορετικά οι πόρτες είναι κλειστές κι εδώ.

☛ Με λίγα λόγια... εμπρός βαθύ και πίσω ρέμα, μ' ένα διαρκές πρεσάρισμα χωρίς προοπτική και χωρίς τελειωμό.

☞ Κι ευτυχώς που... οι Γάλλοι ψήφισαν «ΝΑΙ» στο Μάαστριχτ και... σταμάτησαν —για λίγο— τα ραδίκια στις εξακόσιες...

☛ Αυτό το παιχνίδι με τον πληθωρισμό, θυμίζει λιγάκι εκείνο το ανέκδοτο με την... αλεπού που έτρεχε πίσω από το κριάρι (...!). Κάθε χρόνο μπαίνει κι ένας στόχος για το τέλος του έτους. Κι εκεί που υπολογίζεις ότι... πάει να πέσει... κάτι τα πενηντάρικα στα καύσιμα, κάτι η διολίσθηση (υποτίμηση) της δραχμής, κάτι το μπάχαλο, της ελεύθερης αγοράς... Νάτος πετιέται απ' την αρχή... και ξανά νέοι στόχοι, νέοι φόροι, καινούρια σταθεροποιητικά μέτρα, και η ζωή τραβάει την ανηφόρα...

☞ Όχι, τα κοτέτσια στα χωριά... (κοινώς κούρνες) δεν φορολογούνται... (για την ώρα τουλάχιστον).

Τώρα... γιατί πολλοί, τελευταία κρατάνε κάτω από δέκα κότες... Είναι ένα θέμα που θέλει ψάξιμο.

☛ «Θα» δώσουν είπαν... (το είχαν ξαναπεί, και γιατί να το κρύψουμε άλλωστε;) τρία ολόκληρα χιλιάρικα στους αγρότες το Γενάρη του 1993... Συν τα δώδεκα που παίρνουν (σύνταξη) μας κάνουν δεκαπέντε...

Ωραία!! αλλά... καμιά τράπεζα δε θα κάνουν εδώ στα χωριά μας; Τί θα τα κάνουν οι άνθρωποι τόσα λεφτά ξαφνικά; Κυκλοφορούν και Αλβανοί λαθρομετανάστες...

☞ Πάντως λίγη ντροπή, (σπάνιο είδος) δεν θα έβλαπτε. Τη στιγμή μάλιστα που ένα σημαντικό ποσοστό ελλήνων αμοίβεται με τριακόσιες και πεντακόσιες χιλιάδες δρχ. σύνταξη, συν τα χοντρά εφάπαξ, ενώ πολλοί απ' αυτούς εξακολουθούν να κρατάνε μια καρέκλα εφ όρου ζωής, εισπράττοντας άλλα τόσα.

☛ Σε κάποια συνέντευξη τύπου ρωτάει κάποιος... αφελής δημοσιογράφος:

—«Γιατί πήρατε τα σκληρά μέτρα του Αυγούστου τώρα (πενηντάρικο στα καύσιμα κ.λπ.) και όχι πιο πριν, αφού ήταν απαραίτητα;».

Και... πήρε την απάντηση...

— «Γιατί τώρα ήταν ώριμος ο ελληνικός λαός να τα δεχτεί» (!!!).

Δηλαδή... (μεγάλεε!!) ωριμάσαμε να πούμε... γίναμε σαν το... χταπόδι που όσο το χτυπάς... απλώνει!! Το επόμενο (μεγάλο) χτύπημα θα είναι μήπως κατοστάρικο ανά λίτρο; (Θεός φυλάξει...)

☞ Και μέσα στο... γενικό αλαλούμ είναι και κάτι... μεγαλοβιομήχανοι στα χωριά μας —αλλά και στις πόλεις— που ακούνε άνοδο (πενηντάρικο) στα καύσιμα, και... χοροπηδάνε από χαρά, επειδή οι ίδιοι δεν έχουν αυτοκίνητο.

Όταν όμως πάνε να αγοράσουν... μακαρόνια, τα βάζουν με το μπακάλη γιατί τάβαλε —λένε— ακριβά!!

Σωπάτε καλέ, υπερβολές!! Πού την είδατε την ακρίβεια; Χαρά... Θεού είναι όλα, σε... ξεπούλημα βρισκόμαστε.

☛ Και καλά όλα τ' άλα... με το καθαρό οινόπνευμα τί έπαθαν και τόφτασαν τρεις χιλιάδες το κιλό από χίλιες δρχ. που είχε πριν λίγο καιρό; Σύμβαση και με τα... μικρόβια έγινε;

☞ Λένε ότι όσο πιο χαζός είναι κάποιος τόσο καλύτερα επιβιώνει.

Και αυτό γιατί οι έξυπνοι σκέφτονται, στεναχωριούνται, αγανακτούν, πνίγονται κ.λπ.

☛ Και το ανάλογο ανέκδοτο...

Συζητάνε δυο...

— «Ακριβαίνουν συνεχώς τα καύσιμα» λέει ο ένας.

— «Μπα!! ψέματα είναι —απαντάει ο πόντιος— εγώ ένα χιλιάρικο βενζίνη έβαζα παλιά... ένα βάζω και τώρα!!».

☞ Και να τελειώνουμε με μια... άσκηση για... διαβασμένα παιδιά.

Δέκα καντάρια καλαμπόκι (παλιό) και δέκα καντάρια βαμπάκι (φρέσκο) μουσκεμένο με... λαδάκι και πασπαλισμένο με σιτάρι... Ποιό είναι βαρύτερο; Όποιος το βρει πρώτος κερδίζει... τη ζυγαριά, μαζί με τα... βαρίδια.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Ένας λεβέντης ήλιος καλεί τα πλήθη σε συναγερμό.
Το σύνθημα.
ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ.
Οι δρόμοι ξεχειλίζουν πορείες.
Όμως τα τανκς ισοπεδώνουν τους βλαστούς.
Αίμα, Αίμα ατίθασο.
Και χρέος για αγώνα ξυπνάει την πολιτεία.
Αγανακτούν τα βουνά.
Κάθε στιγμή αναβρύζει.
Οπλίζει την παληκαριά με κεραυνούς.
Κι ατέλειωτο φως, πριονίζει το βουνό.
Πίστη και θάρρος θεριεύουν την αντίσταση.
Ξεσπαθώνει το φρόνημα οδηγητής το μύνημα.
Το κύμα της θυσίας.
Ο Λαός προχωρεί στους όρκους των προγόνων.
Πλάθει και γράφει τον καινούργιο θρίαμβο.
Κι η Νίκη γιγαντώνεται.
Κορφές και Αστραπές!!
Τραγούδι και δόξα!
Οι Σταυραετοί με τα βιβλία λάβαρα γκρεμίζουνε την τυρρανία.

ΑΝΝΑΣ ΘΩΔΑ-ΜΠΟΥΡΑΝΤΖΗ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΒΡΟΝΤΗ ΣΤΟ ΦΩΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ

ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1973

Πέρασαν δέκα εννέα χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου και τα παραπάνω συνθήματα είναι περισσότερο από κάθε φορά επίκαιρα .

ΨΩΜΙ Χιλιάδες άνεργοι προστίθενται καθημερινά. Από χώρα των συνταξιούχων και γηρασμένων θα γίνουμε και χώρα των πεινασμένων.

ΠΑΙΔΕΙΑ Στο πνεύμα και το όνομα της ιδιωτικοποίησης δίνονται όλα στο κεφάλαιο και ο φτωχός πρέπει να μείνει αγράμματος.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Το μεγαλύτερο αγαθό της ελευθερίας με την πλατιά του έννοια περιορίζεται, περιορίζεται η ελευθερία του λόγου, του τύπου. Γι' αυτό οι νέοι μας βοηθούμενοι και από τους μεγαλύτερους να δημιουργήσουν **νέα** Ειρηνικά Πολυτεχνεία για να βγει κάποτε η χώρα μας από τη μιζέρια και να πάρει το δρόμο της ανάπτυξης και της προόδου.

Νοέμβρης 1992: ΑΝΕΡΓΙΑ - ΦΤΩΧΕΙΑ - ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, Κοινωνική Πολιτική.

Μια εκδήλωση που πρέπει να έχει μιμητές

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΑΛΕΞΗ ΜΠΑΛΑΟΥΡΑ

Εδώ και δύο - τρία —ίσως και περισσότερα— χρόνια, συνάντησα στην Αθήνα την ξαδέρφη μου, την Κούλα του Χρήστου και της Μαριάνας, Θεοδώρα. Αφού προλογίσαμε για λίγο, μου λέει ότι αύριο φεύγω για το Παρίσι. Νόμιζα ότι θα πάει 8ήμερη εκδρομή με το TRAVEL PLAN αλλά την ακούω στη συνέχεια να μου λέει ότι εκεί είναι ο γιος μου, ο Σταύρος, ο οποίος έχει κάνει μεταπτυχιακές σπουδές, έχει γίνει σπουδαίος επιστήμονας, έχει πολύ καλή δουλειά, κερδίζει πολλά χρήματα παντρεύτηκε μια Γαλλίδα —πολύ καλή κοπέλα— ζουν σε πολύ καλό σπίτι και πάω να τους δω.

Στην αρχή νόμισα ότι μιλούσαμε για κάποιο ξένο και προσπαθούσε να μου συστηθεί. Έκπληκτος της λέω: πότε έγιναν όλα αυτά βρε Κούλα; Αχ, ξάδελφε περνάν τα χρόνια δυστυχώς... Εσύ τα παιδιά σου και τη γυναίκα σου πώς τα έχεις; Καιρό έχω να δω και τη θεια τη Σταυρούλα με τον μπάρμπα-Γιώργο συνέχισε, αλλά και τα παιδιά στην Άρτα σπάνια τα βλέπω.

Αφού είπαμε και διάφορα άλλα, της ευχήθηκα καλό ταξίδι και την παρακάλεσα να μεταφέρει τους χαιρετισμούς μου στον ξαδερφοανηψιό Σταύρο, που τον θυμάμαι με κοντό παντελονάκι και σίγουρα τώρα δεν θα τον γνώριζα.

Έφυγα προβληματισμένος και σκεπτικός αλλά και υπερήφανος για το ότι ένας ακόμη από το σόι μας βρίσκεται στο σωστό δρόμο της προκοπής και της προόδου.

Σχολίασα αυτό το γεγονός στον μεγάλο μας ξάδελφο, στο Νίκο Θεοδώρα και κουβέντα την κουβέντα αποφασίσαμε να συγκεντρωθούμε όλα τα ξαδέλφια με τους γονείς τους, με τα παιδιά τους και όλο το σόι που δημιουργήθηκε από τους απογόνους του Αλέξη Μπαλαούρα στο μαγαζί που αυτός τότε διατηρούσε και που σήμερα το διατηρεί —προσαρμοσμένο βέβαια στις σημερινές ανάγκες— ο εγγονός του και ξάδελφός μας Αλέκος.

Ψάχνοντας να βρούμε τον κατάλληλο χρόνο πέρασε... αρκετός καιρός από τότε, ώσπου το περασμένο καλοκαίρι κρίναμε ότι ο πιο κατάλληλος χρόνος για μια τέτοια συγκέντρωση είναι ο Δεκαπενταύγουστος. Ορίσαμε λοιπόν σαν ημερομηνία την Κυριακή, 16 Αυγούστου, ανατέθηκαν καθήκοντα προέδρου στον γράφοντα, κάναμε μια στοιχειώδη οργάνωση επικοινωνίας, ο μεγάλος ξάδελφος ανέλαβε να κάνει μια παρουσίαση των απογόνων του Αλέξη Μπαλαούρα, ο Αλέκος ανέλαβε όλη τη Διοικητική μέριμνα (αρνιά, κατσίκια κ.λπ.), η Μαρίκα ανέλαβε να εξυπηρετήσει τα της εκκλησίας και τον παπά, η Λουκία θα φρόντιζε να φτιάξει ωρισμένες από τις εκλεκτές πίτες και ψωμί από «κοτρουλιά» ο Κότσιο Πάνος θα φρόντιζε την ταξινόμηση και καλλίτερη θέση των τραπεζιών υπό την επίβλεψη της πάντα έμπειρης «Γιάγκα» —ώστε όλοι να είναι σαν μια οικογένεια ενώ αυτός να έχει ορατότητα και ακροαματικότητα για να μας διασκεδάζει με τα ανέκδοτα— ο μικρός Τάσος ανέλαβε να αποθανατήσει αυτή την εκδήλωση με την κάμερα, οι ξαδερφονύφες προθυμοποιήθηκαν να στρώσουν τα τραπέζια και να σερβίρουν τους μεζέδες και γενικά ο καθένας ανέλαβε να προσφέρει ότι μπορούσε, προκειμένου να συμβάλει θετικά σ' αυτή την ωραία εκδήλωση.

Διακρίνονται: ο Παππά-Χρήστος, η Μάχη Ιω. Μπαλαούρα, ο Βασ. Κων. Μπαλαούρας, ο Βασ. Τζαμάκος

Την Κυριακή πρωί - πρωί η Γεωργία καθάριζε τις πατάτες, η Ρηνούλα διάλεγε τις ντομάτες και έκοβε το τυρί σε μερίδες, ενώ ο Αλέκος με τη χατζάρα λιάνιζε τα αρνιά και τα κατσίκια, ώστε το μεσημέρι να είναι όλα έτοιμα.

Πριν ο παπα-Χρήστος τελειώσει τη λειτουργία, όλοι ήταν εκεί, όπου έγινε το μνημόσυνο και ψάλθηκε τρισάγιο στην μνήμη όσων έφυγαν από τη ζωή, είτε από φυσικό θάνατο είτε πρόωρα, που δυστυχώς ήταν πολλοί οι αδικοχαμένοι.

Ύστερα από το κοινό αυτό μνημόσυνο και τρισάγιο ομάδες-ομάδες κατευθυνθήκαμε στο μαγαζί του Αλέκου, όπου ο μεγάλος ξάδελφος και ο εκτελών χρέη προέδρου τους καλοσώριζε και τους τακτοποιούσε στα καθίσματα που τόσο ωραία ο Κότσιο Πάνος με την επίβλεψη της «Γιάγκα» τα είχε ρυθμίσει.

Η νεολαία κατέλαβε τον πιο παχύ ίσκιο και ήταν πράγματι άξιο περιέργειας που με πολύ διστακτικότητα ανέπτυσαν το λόγο τους, μέχρι να αποκτήσουν την οικειότητα και το θάρρος.

Δίπλα και σε τιμητική θέση ήταν οι τρεις —από τις έξι αδερφάδες— και ένας αδερφός που περιστοιχίζονταν από τη θεία Αλεξάνδρα, τον μπάρμπα-Γιώργο και τον μπάρμπα-Βασίλη.

Στα πρόσωπά τους ήταν ολοφάνερη η χαρά και η συγκίνηση, γιατί —αλήθεια— ποτέ δεν είχαν φανταστεί ότι κάτω από τον ίσκιο των τριών πλατάνων —και δίπλα στο ιστορικό δέντρο— που ο πατέρας τους εδώ και εβδομήντα περίπου χρόνια που πήγαιναν στο σχολείο τα είχε φυτέψει και αυτές τα πότιζαν, θα είχαν μια τέτοια συνάντηση που στην οποία και τι δεν θα αναπωλούσαν... τους γονείς τους, τα αδέλφια τους που έχουν χαθεί, τα αδικοχαμένα ανήψια τους, τα ξέγνοιαστα φτωχικά νεανικά τους χρόνια που μόνη τους φροντίδα ήταν τι θα φάνε για να περάσουν την μέρα τους, τα χρόνια που περάσανε... Σίγουρα όμως καμάρωναν τα παιδιά, τις νύφες, τα ανήψια και τα εγγόνια τους.

Και πάλι αν τους κοίταζες στα πρόσωπά τους έδειχναν σαστισμένοι και σαν να μην μπορούσαν να πιστέψουν ότι πως ήταν δυνατόν να βρεθούν σ' ένα τραπέζι και ανάμεσα σε τόσους —ογδόντα των αριθμό συγγενείς— ούτε γάμος ούτε πανηγύρι μπορούσε να προσφέρει ένα τέτοιο περιβάλλον και τόση ζεστασιά.

Κλήθηκε, παραβρέθηκε και μας τίμησε με την παρουσία του ο παπα-Χρήστος, ο οποίος αφού άγιασε αυτή τη συνεστίαση εξέφρασε απορία, θαυμασμό και την ευχή του ταυτόχρονα, ώστε να αποτελέσει αυτή η ενέργεια παράδειγμα προς μίμηση και άλλων «οικογενειών».

Και αφού όλοι μας είχαμε στρογγυλοκαθήσει και οι πρώτοι μεζέδες αρχισαν να μπαίνουν στο τραπέζι, ο εκτελών χρέη προέδρου Βασίλης Αναστασόπουλος αφού έλαβε το λόγο έκανε ένα σύντομο χαιρετισμό, αναφέρθηκε στη φιλοσοφία και τη λογική αυτης της συγκέντρωσης που δεν είναι τίποτε περισσότερο από το ότι κάποτε, όπως είπε, πρέπει να βρισκόμαστε, για να βλεπόμαστε, να συζητούμε, να μαθαίνει ο ένας για τον άλλον, και ειδικότερα να αποτελέσει αυτό αφορμή για μεγαλύτερη επαφή και γιατί όχι για γνωριμία; - και επικοινωνία των παιδιών μας κυρίως που η καθημερινότητα της ζωής συμβάλλει πολλές φορές στο να μην γνωρίζονται μεταξύ τους.

Παρόλον που έτσι πρόχειρα οργανώθηκε αυτή η συγκέντρωση είπε, και παρόλον που συγκεντρωθήκαμε ογδόντα άτομα, έκανε μια αναφορά σ' αυτούς που για διάφορους λόγους απουσίαζαν και είπε ότι η χαρά μας θα ήταν ακόμα πιο μεγάλη αν δεν απουσίαζε κανένας ή τουλάχιστον αν δεν απουσίαζαν αυτά τα ξαδέρφια με τα οποία πολύ δύσκολα επικοινωνούμε και εξέφρασε την ελπίδα ότι στην επόμενη συγκέντρωση θα τους έχουμε κοντά μας.

Ο Νίκος Θεοδώρας, ο μεγαλύτερος ξάδερφος, χαιρετίζει τους παρευρισκόεμνους και παρουσιάζει το γένος του Αλέξανδρου Μπαλαούρα.

Ακολούθως έδωσε το λόγο στον πιο μεγάλο ξάδερφο στον οραματιστή, στον πάντα πρόθυμο αεικίνητο και πιστό στα ιδανικά και στην παράδοση Νίκο Θεοδώρα, ο οποίος με τη σειρά του και γεμάτος συγκίνηση είπε:

Σεβαστές θείες,
Σεβαστοί θείοι,
Αγαπητά ξαδέρφια, ξαδερφογαμπροί, ξαδερφονύφες, ανήψια και εγγόνια.

Η σημερινή συνάντησή μας έχει σκοπό τη σύσφιξη των συγγενικών δεσμών και τη γνωριμία των απογόνων μας.

Για τη συνάντηση αυτή είχαμε συζητήσει πριν από πολλά χρόνια και όλοι είπαμεότι είναι σωστό να γίνει και έτσι αποφασίστηκε να γίνει σήμερα, 16 Αυγούστου 1992 ως πρώτη χρονιά και να συνεχιστεί να συναντιόμαστε κάθε χρόνο την ίδια ημερομηνία ή άλλη που εμείς θα αποφασίσουμε.

Όλοι μας συμφωνούμε ότι τέτοιες συναντήσεις είναι ωφέλιμες γιατί όλοι μας φύγαμε και να ανταμωνόμαστε μην ξεχαστούμε. Τυχαίνει να είμαι ο μεγαλύτερος ξάδερφος. Τιμώ και αγαπώ όλα τα ξαδέρφια μου. Θα αναφερθώ για την προέλευσή μας, το γένος Αλεξάνδρου Μπαλαούρα και ζητώ συγνώμη εάν παραλείψω κάτι ας με διορθώσει κάποιος από σας.

Ο παππούς μας και η γιαγιά μας ήταν καλοί άνθρωποι και καλοί νυκοκυραίοι του καιρού τους. Ο παππούς αγρότης είχε και το καφενείο που όλοι θυμόμαστε, την καλοσύνη του και τα αστεία. Την παράδοση συνεχίζει ο αγαπητός ξάδερφος Αλέκος και όλοι μας του συμπαραστεκόμαστε.

Ο παππούς Αλέξης και η γιαγιά μας Στάμω, αποκτήσανε έξι κόρες και έναν γιο. Όλες οι κόρες και ο γιος καλοπαντρευτήκανε και αναφέρω με τη σειρά γεννήσεως.

Πρώτη, η Μαριάννα παντρεύτηκε το Χρήστο Θεοδώρα και αποκτήσανε έξι αγόρια και τέσσερα κορίτσια.

Δεύτερη, η Παναγιώτα παντρεύτηκε τον αείμνηστο Χρήστο Καπρή και αποκτήσανε έναν γιο και δυο κόρες.

Τρίτη, η Βασιλική παντρεύτηκε τον αείμνηστο Γιώργο Σκαλτσογιάννη και αποκτήσανε δυο γιους και δυο κόρες.

Τέταρτη, η Γεωργίτσα παντρεύτηκε τον Βασίλη Τζαμάκο και αποκτήσανε δυο γιους και δυο κόρες.

Πέμπτος, ο αείμνηστος Κώστας παντρεύτηκε την Αλεξάνδρα Γεωργίου Ραχιώτη και αποκτήσανε πέντε γιους.

Έκτη, η Αγαθή παντρεύτηκε τον αείμνηστο Παναγιώτη Πάνο και αποκτήσανε ένα γιο και μια κόρη.

Έβδομη και τελευταία, η Σταυρούλα που παντρεύτηκε τον Γιώργο Αναστασόπουλο και αποκτήσανε τρεις γιους.

Όλοι αυτή η γενιά είμαστε τριάντα ένα πρώτα ξαδέρφια. Σήμερα ζούμε είκοσι πέντε. Τα έξι πεθάνανε δηλαδή Δημήτρης Θεοδώρας, Βαγγέλης Θεοδώρας, Κωνσταντίνα Θεοδώρα, Λαμπρινή Θεοδώρα, Γιώργος Μπαλαούρας και Γιάννης Τζαμάκος.

Σεβόμαστε τον μπάρμπα-Βασίλη τον μπάρμπα-Γιώργο και τις θείες Αλεξάνδρα, Γεωργίτσα, Αγαθή και Σταυρούλα. Εκτιμούμε τους ξαδερφογαμπρούς και καμαρώνουμε τις ξαδερφονύφες μας. Χαιρόμαστε τα ανήψια μας και τα εγγονάκια μας. Υποσχόμαστε να φανούμε αντάξιοι των προγόνων μας και ευχόμαστε να μας ταιριάσουν οι απόγονοί μας.

Τελειώνοντας ας ευχηθούμε του χρόνου αν είμαστε περισσότεροι.

Στη συνέχεια έλαβε το λόγο πάλι ο Βασίλης Αναστασόπουλος, ο οποίος αφού ευχαρίστησε το Νίκο Θεοδώρα για τα όσα είπε, αναφέρθηκε στους «απόντες» και που για πάντα έφυγαν από κοντά μας και αφού παρακάλεσε όλους να σηκωθούν όρθιοι, πρότεινε και τηρήθηκε για ένα λεπτό σιγή στη μνήμη τους.

Στη συνέχεια δόθηκε το σύνθημα για το σερβίρισμα και ήταν διασκεδαστικό πράγματι να βλέπεις τις ξαδερφονύφες να συναγωνίζονται η μια την άλλη για το ποια θα μεταφέρει περισσότερα στο τραπέζι. Πάνω στη βιασύνη της και το συνοστισμό η Ειρήνη έκοψε και λίγο το χέρι της.

Έξι αρνιά και κατσίκια πλαισιούμενα από πολλούς άλλους μεζέδες είχαν απλωθεί σε λίγα λεπτά πάνω στο τραπέζι, οι ευχές έδιναν και έπαιρναν, ο Τάσος με την κάμερα αποθανάτιζε αυτή την εικόνα και σε λίγο παρά την ανυπόφορη ζέστη ο χορός στήθηκε.

Ήταν ανεπανάληπτο το θέαμα να βλέπεις τις τρεις γερόντισσες αδελφές με την κουνιάδα τους και τους μπατζιανάκηδες να χορεύουν τσιφτεντέλι και να χτυπούν τα παλαμάκια. Την παράσταση όμως έκλεψε η Σταυρούλα όταν ζήτησε να υπάρξει σχετική ησυχία για να τραγουδήσει το τραγούδι «Κώστα μου τα χιόνια λιώσανε», που τραγουδούσε η γιαγιά Στάμω. Και τα κατάφερε περίφημα υποβοηθούμενη από τη Γεωργία ενώ τη χαρακτηριστική εικόνα συμπλήρωνε η βαθειά συγκίνηση που ήταν ζωγραφισμένη στις άλλες αδελφές, στη θεία Αλεξάνδρα, στον μπάρμπα-Γιώργο και στον μπάρμπα-Βασίλη. Ήταν πράγματι σκηνές ανεπανάληπτες.

Το γλέντι συνέχισε ως αργά το απόγευμα, η ευχαρίστηση ήταν καθολική και όλοι ψελίζανε στα χείλη τους «του χρόνου όλοι ξανά εδώ». Και βέβαια το ραντεβού ισχύει και διατηρούμε όλοι μας την ελπίδα και εκφράζουμε την ευχή να μην λείψει κανένας.

Σημείωση: Θα πρέπει να ευχαριστήσουμε όλους όσους συνέβαλαν σ' αυτή την εκδήλωση αλλά κυρίως τον ξάδερφο Αλέκο, ο οποίος όχι μόνο ανέλαβε το βάρος και την ευθύνη όλης αυτής της διοικητικής μέριμνας αλλά δεν δέχτηκε να μην συμβάλλει και ο ίδιος στο κόστος της.

Βασίλης Γ. Αναστασόπουλος

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΣΚΟΥΠΑΣ
ΛΕΠΙΑΝΙΤΙΚΑ ΝΕΑ
Η ΡΟΔΑΥΓΗ
ΤΑ ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ
ΤΑ ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ
ΤΟ ΚΟΜΠΟΤΙ
ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΝΕΑ
Η ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ
ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΠΟΝΤΟΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Πολύ καιρό έχουμε να λάβουμε την καλή εφημερίδα της Άρτας
ΑΜΒΡΑΚΙΑ
Γιατί κύριε Καραγιάννη;

Νέες εκδόσεις

Η πολυτάλαντη Λογοτέχνιδα κυρία Τζένη Διαμάντη-Παπαϊωάννου εκυκλοφόρησε το δέκατο τέταρτο έργο της (βιβλίο) ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ και της ευχόμεθα κάθε επιτυχία.

Περιεχόμενα του έργου

1) Λίγα λόγια από την Συγγραφέα
2) Η εξελικτική πορεία της δημοτικής μουσικής από την Άλωση ως τα νεότερα χρόνια
3) Πρόδρομος της Ελληνικής επιθεώρησης ο σατυρικός ποιητής ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΟΥΡΗΣ
4) Εμφάνιση και εξέλιξη της Ελληνικής οπερέττας
5) Σούμπερτ «Μια μουσική μεγαλοφυΐα»
6) Η θριαμβευτική πορεία της ζωής του Γκιουζέπε Βέρντι
7) Μπετόβεν

Σοφές Κουβέντες που είπαν κάποιοι απλοί και σπουδαίοι

Φυλάξου από τον άνθρωπο, που απέκτησε ξαφνικά δύναμη, που δεν άξιζε.
Αντρέ Ζενιέ

Καλύτερα να χαθεί ο κόσμος για την αλήθεια παρά να σωθεί για την ψευτιά.
Καζαντζάκης

Στο λεωφορείο του κόσμου, όποιος θα φάει τη θέση του άλλου.
Θεέ μου κάνε στάση να κατέβω!!

Ευτυχισμένη ζωή δεν υπάρχει μόνο ευτυχισμένες στιγμές.
Β. Ουγκώ

Η πείρα σε διδάσκει αργά και αφού πρώτα την πληρώσεις με τα σφάλματα. *Μωάμεθ*

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γέννηση

Ο Σωκράτης και η Ελένη Αράπη απέκτησαν και τρίτο εγγόνι.

Η Μαρία Κώστα Αράπη γέννησε κοριτσάκι. Η εφημερίδα μας τους εύχεται να τους ζήσει.

Βάπτιση

Ο Δημήτρης και η Ρούλα Μάνου βάφτισαν το κοριτσάκι τους, στις 19 Σεπτεμβρίου, στο Μοναστήρι της Παναγίας της Μυρτιώτισσας στο Αγρίνιο. Η νονά της έδωσε το όνομα Μυρτώ.
Ο Άραχθος εύχεται να τους ζήσει.

Θάνατοι

Στις 17/10/92 πέθανε στην Άρτα ο Βαγγέλης Μάνος 92 χρονών και κηδεύτηκε στη Ροδαυγή.

Στις 21/10/92 πέθανε στους Ναζαίους η Αγγελική Καλιακάτσου και κηδεύτηκε στους Ναζαίους. Ετών 72.

Εισφορές εις μνήμη

— Στην εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας Π. Φαλήρου έγινε το ετήσιο μνημόσυνο της Σταυρούλας Μπαρτζιώκα-Κλαριδοπούλου. Τα παιδιά της και ο σύζυγός της προσφέρουν στον «ΑΡΑΧΘΟ» δρχ. 5.000

— Δρχ. 3.000 προσφέρει στον «ΑΡΑΧΘΟ» στην μνήμη των γονιών της η Ιωάννα Νικάκη.

— Στην μνήμη της αλησμόνητης Πηνελόπης (Λόπης) Καμπρή προσφέρουν στον «ΑΡΑΧΘΟ»:

1) Η εξαδέλφη της Γεωργία Καλιακάτσου-Νασούλα δρχ. 5.000
2) Ο αδελφός της Βασίλης Γεωργίου δρχ. 5.000
3) Τα παιδιά της Αλεξάνδρα Χρυσαυγή και Κώστας δρχ. 20.000

Στη μνήμη των πολυαγαπημένων μας γονιών
ΝΙΚΟΥ & ΛΑΜΠΡΙΝΗΣ
ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

προσφέρουμε το ποσό των 20.000 δρχ. στον «ΑΡΑΧΘΟ»

Ερρικέττη και Βασιλεία Ρακοπούλου

Συνδρομές

Βασίλης Ντάλας Δρχ.	1000
Αποστόλης Χρήστος	1000
Κοντός Διογένης	1000
Ζέρβας Ιωαν.	1000
Καλιακάτσος Κ. Θανάσης	1000
Μάνος Δημήτριος	1000
Κατσινέλης Χρήστος	2000
Σταυράκης Γιώργος	2000
Καλιακάτσος Κ. Αριστ.	5000
Μπαρτζώκας Αρ. Βασίλης	1000
Κίτσος Αριστοτέλης	2000
Οικονόμου Αρίστος	3000
Καρποτζής Γιώργος	1000
Σφήκας Σωτήρης	1000
Μιχαλόπουλος Χ. Μιχάλης	500
Δημητρακοπούλου Σπ.	1000
Ρακόπουλος Χρήστος	4000
Τατσής Ευθύμιος	1000
Τατσής Βελισάριος	1000
Φακίτσας Χρήστος	2000
Μπαρτζώκας Β. Κώσ.	5000
» Β. Γιώργος	2000
Καλιακάτσος Απ. Νίκος	1000
Γεωργίου Θ. Κώστας	2000
Μπαλαούρας Ι. Κώστας	1000
Ράπτης Χρήστος	1000
Ζανίκας Κώστας	1000
Οικονόμου Π. Χρήστος	5000
Παπάς Βασίλης	2000
Παπά Φωτεινή	2000
Αναγνωστάκης Κώστας	1000
Μάνου Αθηνά	1000
Λυττάκης Παναγιώτης	2000
Αναγνωστάκη Αθηνά	2000
Οικονόμου Παναγιώτης	3000
Γιάννος Σπύρος	2000
Αράπη Καλλιόπη	1000
Μιχαλοπούλου Ιουλ.	2000
Δράκος Ευαγ.	2000
Μάρης Μιχ.	1000
Ψυχογιός Δ. Γιάννης	4000
Χουλιάρας Ηλίας	5000
Παπαθανάσης Βασίλης	1000
Παπακώστα Βασιλική	1000
Παπακώστας Ιωάννης	1000
Αλεξόπουλος Δημ.	5000
Χουλιάρας Σωκράτης	5000
Θεοδώρας Γιάννης	2000
Θεοδώρα Αγαθή	1000
» Χρυσούλα	1000
Αντωνίου Παύλος	1000
» ΓΕ. Ανδρέας	1000
Κοντός Αντώνης	2000
Πρόνιος Δημήτρης	1000
Ρακόπουλος Κώστας	2000
Τσιοβόλας Βασίλης	500
Μακαβέλος Γιώργος	500
Λύκος Κώστας	2000
Πετρονικολού Πέτρος	200
Κατσικογιώργος Νίκος	2000
Παπάς Νίκος	2000
Λουκάς Βαγγέλης	1000
Κασάρας Λάμπρος	1000
Φώτης Ευάγγελος	500
Φωτίου Βασίλης	500
» Χρήστος	1000
Σύρου Γιάννης	1000
» Γιώργος	1000
Κωστάραπας Δημ.	500
Μαργώνης Νίκος	1000
Ρεκούτη Ρία	1000
Μήτσιος Χρήστος	1000
Περιδρόμου Χρήστος	5000
Βερλέκης Νίκος	2000
Αλιμάρας Χρήστος	1000
Βερλέκης Πελοπίδας	1000
Φώτη Κων/να	2000
Ζορμπάς Ιωαν.	1000
Γιώτης Φάνης	1000
Τριάντος Γιώργος	500
Χαρίτου Νικηφόρος	2000
Ματζίρη Ρούλα	5000
Αράπης Γιάννης	1000
Αντωνίου Χρήστος	1000
» Γιώργος	3000
Νικάκη Π. Ιωάννα	5000
Μπλίτσας	1000
Σκαριώτης Γιώργος	1000
Διαμάντης	1000
Αγγελόπουλος	2000
Σικίρης	300
Ψυχογιός	2000
Κατσινέλης	5000
Πρόνιος Ηλίας	1000
Κατσινέλης Βασίλης	5000
Σπανούδας	1000
Κατσινέλης Χρήστος	1000
Αναγνωστάκης	3000
Θεοδωρίδης	1000
Σινόπουλος	1000
Κωσταλίδης Στεφ.	1000
Βλαχονικολής Αν.	500
Τριάντης Σπυρ.	400
Μυρόθεος	1000
Αναστασόπουλος Δ. Χρ.	5000
Πάνος Κώστας (Πάτρα)	5000

Μαθήματα χορού

Τα μαθήματα χορού με την δασκάλα μας Μαρία Νάκα άρχισαν και γίνονται κάθε Σάββατο απόγευμα 6-7. Έρχονται 7-8 παιδιά.
Είναι ανάγκη όλοι οι γονείς να φέρουν τα παιδιά τους ώστε να φτιάξουμε και εμείς ένα καλό χορευτικό.

Αλληλογραφία

Δημοσιεύουμε παρακάτω την επιστολή που στείλαμε στην Δ.Ε.Η. Άρτας για την ηλεκτροδότηση της οικίας του Γεωργίου Καπρούτσου και την απάντηση της ΔΕΗ χωρίς με αυτή να δίνεται καμιά λύση στο πρόβλημα . Οι λοιποί αποδέκτες της επιστολής μας μέχρι σήμερα δεν μας ενημέρωσαν για τις ενέργειές τους, αναμένουμε.

Αθήνα
30 Σεπτεμβρίου 1992

ΠΡΟΣ
Την Δημόσια Επιχείρηση
Ηλεκτρισμού Άρτας
Άρτα

Θέμα: Ηλεκτροδότηση οικίας στο χωριό Κεντρικό Άρτας

Κύριοι,

Έχουμε την τιμή να σας γνωρίσουμε τα εξής:

Στο χωριό Κεντρικό (Φτέρη) Άρτας κατοικεί μόνιμα η οικογένεια του Γεωργίου Χρ. Καπρούτσου, συνταξιούχος του ΙΚΑ. Ο ίδιος είναι σοβαρά άρρωστος.

Όλα τα σπίτια του χωριού από πολλά χρόνια ηλεκτροδοτούνται πλην του κ. Καπρούτσου, γιατί έχει την ατυχία το σπίτι του να είναι σε κάποια απόσταση από το κέντρο του χωριού.

Όπως ο ίδιος μας πληροφόρησε έκανε τις σχετικές ενέργειες στην αρμόδια υπηρεσία σας και έλαβε την απίθανη απάντηση «πρέπει να πληρώσεις το ποσόν των δρχ. 2.000.000» γιατί; Προς Θεού, είναι δυνατόν και δίκαιο ένας συνταξιούχος να πληρώσει αυτό το ποσό; Δια να το πληρώσει θα πρέπει να πουλήσει το σπίτι του και ότι άλλο έχει.

Είναι λυπηρό στην ανατολή του 21ου αιώνα και στο όνομα της ενωμένης Ευρώπης να υπάρχουν κατοικίες, με άρρωστα και ηλικιωμένα άτομα, βυθισμένες στο σκοτάδι και οι άνθρωποι που κατοικούν σ' αυτές να αισθάνονται πολίτες δεύτερης κατηγορίας του χωριού διότι δεν μπορούν να απολαύσουν το αγαθό του ηλεκτρισμού και να παίρνουν την απάντηση ή πληρώνεις 2.000.000 ή μένεις στο σκοτάδι για πάντα.

Φρονούμε ότι το σφάλμα είναι της αρμοδίας υπηρεσίας σας τότε που έκανε το σχεδιασμό και τη μελέτη για την ηλεκτροδότηση του χωριού δεν συμπεριέλαβε και την κατοικία αυτή. Ασφαλώς τότε η δαπάνη θα ήταν πολύ μικρότερη. Αλλά και σήμερα μια κερδοφόρα επιχείρηση δημόσια όπως είναι η Δ.Ε.Η. δεν πρέπει να σκοντάφτει στο οικονομικό.

Η Νομαρχία Άρτας, σε συνεργασία με την Κοινότητα Κεντρικού και την δικιά σας αμέριστο φροντίδα πρέπει και οφείλει να δώσει λύση στο πρόβλημα αυτό. Λύσεις υπάρχουν πολλές.

Ευελπιστούμε ότι θα εξετάσετε με κατανόηση το όλο θέμα το συντομότερο και θα μας κρατήσετε ενήμερους των ενεργειών σας.

Σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων.

Με τιμή
Για το Δ.Σ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Κώστας Χρ. Καμπρής

Η ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ελένη Αντωνίου

Κοινοποίηση
κ. Νομάρχη Άρτας
κ. Περιφερ. Ηπείρου
κ. Πρόεδρο Κοινοτητος Κεντρικού
κ. κ. Βουλευτές Νομού Άρτας
κ. Γεώρ. Χρ. Καπρούτσο

ΠΡΟΣ:
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΙΩΤΩΝ ΑΡΤΑΣ
«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ»
ΛΙΒΥΗΣ 22
ΑΘΗΝΑ - ΙΛΙΣΙΑ 157 71

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: *Ηλεκτροδότηση οικίας στο χωριό Κεντρικό Άρτας*

ΣΧΕΤΙΚΑ: *Το από 30-9-1992 έγγραφό σας*

Σε απάντηση του παραπάνω σχετικού σας πληροφορούμε τ' ακόλουθα:

1. Σύμφωνα με πάγια αρχή της ΔΕΗ, που εφαρμόζεται γενικά σ' ολόκληρη τη χώρα, για να γίνει οποιαδήποτε ηλεκτροδότηση είναι απαραίτητη η συμμετοχή των ενδιαφερομένων στις αντίστοιχες δαπάνες, που χρειάζονται για την πραγματοποίησή της.

2. Εξαίρεση από τον πιο πάνω κανόνα έχει γίνει στο παρελθόν ειδικά και μόνο στις περιπτώσεις οικισμών, που εντάχθηκαν σε κάποιο από τα προγράμματα εξηλεκτρισμού υπαίθρου, τα οποία καταρτίστηκαν ύστερα από έγκριση των Υπουργείων Εθνικής Οικονομίας και Βιομηχανίας, Ενέργειας - Τεχνολογίας, με βάση συγκεκριμένα κριτήρια.

3. Η ηλεκτροδότηση της οικίας στην οποία αναφέρεστε, δεν έχει ενταχθεί σε κάποιο από τα υπόψη προγράμματα και συνεπώς δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί με δαπάνες αποκλειστικά της ΔΕΗ. Όσον αφορά το ποσόν των 2.000.000 δρχ. που αναφέρετε ότι ανακοινώθηκε στον κ. ΚΑΠΡΟΥΤΣΟ (ιδιοκτήτη της υπόψη κατοικίας), σας πληροφορούμε ότι είναι μέρος (συμμετοχή ενδιαφερομένου) στο πραγματικό κόστος του έργου.

4. Κατά συνέπεια η ηλεκτροδότηση της οικίας του κ. ΚΑΠΡΟΥΤΣΟΥ στο Κεντρικό Άρτας μπορεί να πραγματοποιηθεί:

4.1. Με συμμετοχή του ενδιαφερομένου (ή της Κοινότητας) στις σχετικές δαπάνες, όπως γίνεται μέχρι σήμερα, με βάση όσα εφαρμόζονται γενικά σ' αυτές τις περιπτώσεις ή

4.2. Με ένταξη της εν λόγω ηλεκτροδότησης στα γενικότερα προγράμματα έργων του Νομού, που θα καταρτιστούν από την Νομαρχία Άρτας και τη χρηματοδότησή της από το Νομαρχιακό Ταμείο ή άλλους Νομαρχιακούς πόρους.

Μετά από αυτά, αφού εξασφαλισθεί η χρηματοδότηση, αν επιθυμείτε την ηλεκτροδότηση της παραπάνω οικίας, παρακαλούμε να μας ζητηθεί από τον ενδιαφερόμενο ή άλλους φορείς, για να κάνουμε οριστική μελέτη και να του γνωρίσουμε το ακριβές ποσό της συμμετοχής του.—

Κ. ΝΤΑΛΑΝΗΣ
Διευθυντής Περιοχής Άρτας

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΣΤΡΑΤΟΥ Κος ΦΛΩΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Κάθε φορά τα τελευταία χρόνια που πηγαίνω στην Παλιά Νισίστα (Κεντρικό) —να με συγχωρούν οι συγχωριανοί μου που χρησιμοποιώ και τα δυο ονόματα, αλλά είναι ιστορικά γνωστό το όνομα του χωριού έτσι, και νομίζω ότι είναι καιρός να σκεφτούμε για τη μετονομασία του, όπως έκαναν οι Βουργαρελιώτες— πηγαίνω και λίγα μέτρα πιο πολύ με άσφαλτο. Και από πληροφορίες που έχω από τον Βουλευτή ΑΡΤΑΣ κο Παπαγεωργίου, ο δρόμος χρηματοδοτήθηκε με 40 εκατομμύρια ακόμη και έτσι μέχρι τη ΦΤΕΡΗ το καλοκαίρι θα έχουμε άσφαλτο.

Αξίζει να ευχαριστήσουμε εμείς οι Φτεριώτες τουλάχιστον, ανεξαρτήτου κομματικής τοποθέτησης τον κο Παπαγεωργίου, που ενδιαφέρεται για το δρόμο αυτό, που απ' ότι είπε, θα πάει μέχρι Λεπιανά.

Το καλοκαίρι πάντως υπήρχαν 2 εργολαβίες από το Δίστρατο Παλιά Νισίστα (των 30 εκατομμυρίων) κάθε μια, με τους εργολάβους Αλέκο Στρατούλια και Κατσαίτη. Απ' ότι πληροφορίες έχω, οι ενέργειες του κου Φλώρου του Δίστρατου, ήταν κοπιαστικές, όσο αφορά σε χώρους ιδιωτικούς (ειδικά στο τμήμα που είναι κάτω της οικίας Τρομβρίκη και Αδελφών Ντάλα, όπου έγινε διαπλάτυνση του δρόμου για να μπορεί να περνάει αυτοκίνητο (αυτό το σημείο ήταν στενό).

Αξίζουν συγχαρητήρια τόσο στους ιδιοκτήτες όσο και στον πρόεδρο διότι αποφεύχθηκαν οι απαλοτριώσεις και διανοίχτηκε ο δρόμος στα σημεία αυτά για να μπορούν να περάσουν δυο αυτοκίνητα, πράγμα αδύνατον, προτύτερα.

Τα χρήματα αυτά για το δρόμο αυτό έχουν δοθεί από το ειδικό αναπτυξιακό πρόγραμμα (Α.Π.Τ.Α) τοπικής αυτοδιοίκησης και από το Π.Ε.Π. (περιφερειακό επιχειρησιακό πρόγραμμα). Με τα χρήματα αυτά δεν μπορεί ν' ασφαλτοστρωθεί όλο το κομμάτι μέχρι Φτέρη, αλλά στην αρχή ανέφερα ότι ο κος Βουλευτής με ενημέρωσε σε μια συνάντηση που είχε η Πανηπειρωτική στη Βουλή με όλους τους Ηπειρώτες Βουλευτές.

ΛΕΠΙΑΝΑ: Επίσης το Φράγμα θα γίνει από Δαφνωτή προς την Αγριλιά.

ΝΑΖΑΙΟΙ: Πραγματοποιήθηκε στις 22 Αυγούστου στον Άγιο Νικόλαο εκκλησιασμός για τη γιορτή που καθιέρωσαν αντί της 8 Σεπτέμβρη. Παραβρέθηκαν ο Πρόεδρος κος Φακίτσας Χαρίλαος, ο αντιπρόεδρος του Άραχθου κος Θεοδώρας Κώστας και ο πρόεδρος του Συνδέσμου κος Ζώης Τάκης και σχεδόν όλοι οι χωριανοί που ήταν το καλοκαίρι το χωριό.

Ο Νομάρχης είπε ότι θα γίνει Ασφαλτόσρωση του δρόμου από Ναζαίους (ξεκινώντας από πλατεία προς διασταύρωση προς Πουλιάνα). Επίσης θα διατεθεί το ποσό των 5 εκατομμυρίων για την αποπεράτωση της Γεώτρησης για νερό στο συνοικισμό Ναζαίων.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ χωρίς στάλα νερό!!!!! Η Φτέρη δεν είχε νερό όχι για μπάνιο, αλλά ούτε για να πλύνουμε τα πιάτα.

Και καθώς είμαστε όλοι κακομαθημένοι με τα νερά αβέρτα στις πόλεις, ξέρετε πως νιώθει κανείς στο χωριό του χωρίς νερό; Ανεβαίνοντας προς τα πάνω να βλέπεις τις βρύσες να τρέχουν και να πηγαίνει τόσο νερό χαμένο!!

Βίκυ Καραγιάννη - Αράπη

Ακόμα ένα καλοκαίρι πέρασε, κι εμείς —σαν χωριό— μείναμε κι αυτή τη χρονιά στα ίδια και τα ίδια. Εκτός από τα γνωστά πανηγύρια, δεν κάναμε κάποια πολιτιστική εκδήλωση. Δεν παρουσιάσαμε ούτε καν ένα χορευτικό σε κάποιο πανηγύρι —όπως τόσα χωριά.

Συνεχίσαμε όμως και φέτος το... Θεατρικό που επαναλαμβάνεται κάθε καλοκαίρι αρχετά χρόνια τώρα. Κάναμε το... γνωστό διάλογο για το νερό... (που δεν έχουμε).

Κάθε χρόνο αρχίζουμε γύρω στις 20 Ιουλίου, και τελειώνουμε 20 Αυγούστου περίπου. Η... παράσταση περιλαμβάνει συζητήσεις, ένταση, διαπληκτισμούς και όλα τα συναφή.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟ

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Ακούγονται πολλά και διάφορα όπως τα παρακάτω...

Από δω θα το πάρουμε από κει θα το φέρουμε. Έτσι θα το μοιράσουμε έτσι θα το πίνουμε. Καταλογισμός ευθυνών για τα περασμένα... μεγαλεία (και διηγώντας τα να κλαις).

Για λεφτά που πήγαν στο γάμο του Καραγκιόζη... (πόσες φορές παντρεύτηκε;). Για πειράματα που απέτυχαν αλλά ακριβοπληρώθηκαν —από κάθε άποψη (η εγχείρηση πέτυχε ο ασθενής... απεβίωσε).

Για δεξαμενές που βρίσκονται χαμηλότερα από πολλά σπίτια, και βαφτίστηκαν υδραγωγεία αλλά... χωρίς νερό... (προηγήθηκαν εκείνοι οι καλόγεροι που βάφτιζαν το κρέας ψάρι για να το φάνε τη σαρακοστή...).

Για σωλήνες νερού που αντί για νερό φέρνουν... αέρα ζεστό... (τουλάχιστον αν ήταν κρύος). Για μισοάφτιαχτα δίκτυα ύδρευσης που κάποτε ξεκίνησαν αλλά ποτέ δεν τελείωσαν (και σ' αυτό προηγήθηκε ο πύργος... Βαβέλ).

Και άλλα τέτοια παρόμοια, και η ζωή συνεχίζεται και νερό σταγόνα.

Κάπου εκεί στα τέλη Αυγούστου, η παράσταση παίρνει τέλος. Τα σκηνικά και τα κοστούμια θα μπούνε στις βαλίτσες και ο κάθε... διψασμένος θα πάει στον πάγκο του. Όσοι είναι να φύγουν θα φύγουν, κι όσοι μείνουν θα βγάλουν κατσαρολικά και τηγάνια γύρω - γύρω στα σταλάματα (πλησιάζει και φθινόπωρο) μήπως δώσει ο μεγαλοδύναμος και πιάσει καμιά ψιχάλα.

Και... του χρόνου ξανά από την αρχή καλά να είμαστε να τα ξαναπούμε... (ούτε κάλαντα να ήταν)...

Όχι... λειτανία για βροχή δεν έγινε ακόμα. Ίσως γιατί ορισμένοι έχουν την κακή συνήθεια να... απλώνουν τον τραχανά αυτή την εποχή (παρ' όλο ότι έχει κουρνιαχτό).

Τελικά... —σαν χωριό— είμαστε για γέλια ή για κλάματα;

Αρκετοί είναι οι χωριανοί μας που πήγαν και φέτος στο χωριό, με πρόγραμμα να μείνουν για λίγες μέρες. Να ηρεμήσουν σ' αυτή την ήσυχη γωνιά να πάρουν μια ανάσα. Όμως... μπροστά στο αδιέξοδο που συνάντησαν —για άλλη μια φορά— την επόμενη μέρα τα μάζεψαν και γύρισαν πίσω, προτιμώντας το καμίνι της πόλης.

Δεν είναι και τόσο εύκολο να ικανοποιήσεις τις τόσες ανάγκες του σπιτιού, μεταφέροντας νερό με τα παγούρια από τον Άραχθο.

Διαβάζοντας κάποιος τις λίγες αυτές γραμμές, —κάποιος που δεν γνωρίζει την περιοχή— θα νομίζει σίγουρα ότι πρόκειται για κάποιο χωριό, που λόγω γεωγραφικής θέσης είναι αδύνατο να φτάσει νερό...

Και η τραγική ειρωνία: Το ποτάμι να βρίσκεται στα πόδια μας. Με μια γεώτρηση στο γιαλό και μια δεξαμενή σε κάποιο υψόμετρο θα είχαμε νερό —εδώ και πολλά χρόνια— τόσο, που να τρέχουν οι βρύσες μέρα - νύχτα.

Και αυτό που δεν μπορέσαμε —τόσα χρόνια— να κάνουμε σαν κοινότητα, το κάνουν οι κάτοικοι ένας - ένας ξεχωριστά, και φυσικά με δικά τους έξοδα.

Όσοι μένουν κοντά στο ποτάμι, κάνουν ένα μικρό πηγάδι στο γιαλό, βάζουν και μια αντλία, και το νερό φτάνει στο σπίτι. Οι υπόλοιποι... προσεύχονται —σαν τους Ινδιάνους— στο... Θεό της βροχής.

Και βέβαια τα πηγαδάκια αυτά δεν έχουν το ανάλογο βάθος και το νερό μπορεί να μην είναι πόσιμο. Είναι όμως τέτοιο σε ποιότητα και τόσο σε ποσότητα, ώστε να εξυπηρετεί το κάθε σπίτι, για όλο το χρόνο (στην αναβροχιά καλό και το χαλάζι).

Κι αν ένα σπίτι θέλει λίγα λίτρα νερού την ημέρα για πόσιμο, για τις υπόλοιπες ανάγκες —ειδικά το καλοκαίρι— χρειάζεται κυβικά ολόκληρα.

Πάνε αρκετά χρόνια από τότε που όλα τα γύρω χωριά έχουν λύσει το πρόβλημα της ύδρευσης. Αλλά και σε άλλες περιοχές, χωριά που είναι χτισμένα πάνω στην πέτρα, σε γυμνές ράχες που κάποτε δεν έβλεπες ούτε ένα δεντράκι.

Σήμερα έχουν δίκτυο ύδρευσης και σε κάθε αυλή πρασινίζει κι ένας κήπος... Αλλά... όταν εκείνοι κούρευαν εμείς κουλουκουρίζαμε...

Όταν εκείνοι αγωνίζονταν κι έτρεχαν να συνδεθούν με μεγάλα υδραγωγεία, με πραγματικές πηγές νερού, εμείς —ενώ είχαμε τη δυνατότητα— δεν ευκαιρούσαμε για τέτοιες ενέργειες.

Βασιστήκαμε σε κάποιες καβουρότρυπες, και μια ζωή πάμε σαν τον κάβουρα. Έτσι... χάθηκε, άλλη μια μεγάλη ευκαιρία αν όχι η μοναδική σίγουρα η καλύτερη. Τώρα ο καθένας —το κάθε χωριό— όπως έστρωσε κοιμάται, και στερνή μου γνώση... κ.λτ. κ.λπ.

Φυσικά όλα αυτά δεν έχουν στόχο να θίξουν κάποιους ανθρώπους. Σε τι θα ωφελούσε άλλωστε; Και ούτε δικαστές είμαστε για να δικάσουμε —που λέει και το λαϊκό άσμα— ούτε... Θεοί για να κρίνουμε.

Δε μπορούμε όμως να μην επισημάνουμε κάποιες πικρές αλήθειες, κάποια γεγονότα, κάποιες διαπιστώσεις, κάποια λάθη, που δυστυχώς μας αφορούν και μας ταλαιπωρούν όλους.

Σε τέτοιες περιπτώσεις η δίψα δεν έχει σύνορα. Και παρ' όλο ότι... ποτέ δεν είναι αργά... (άλλοι παντρεύονται στα... ενενήντα!!) και πάντα υπάρχει λύση, απ' ότι φαίνεται τόχει η μοίρα μας και θα ταλαιπωρούμαστε για αρκετά χρόνια ακόμα... (ευχόμαστε σ' αυτό να πέσουμε έξω).

Να επαναλάβουμε εδώ το γνωστό; «δεν πάει άλλο». Τόπαν κι άλλοι... και μετά; Τι βγήκε;

Τώρα... επειδή —λένε ότι— «όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται», αν υπάρχουν και κάποιοι που... αισθάνονται ένοχοι γι' αυτή την κατάσταση... (λέμε ΑΝ ...δεν είναι απαραίτητο) στον Πνευματικό... η μόνη λύση (παπά μου ξεμολόγαμε κ.λπ... κ.λπ.).

Οι υπόλοιποι, υπομονή... Ίσως κάποτε δικαιωθούν (εν τόπω... χλοερό). Μπορεί να κληρονομήσουν το άλλο νερό. Αυτό ντε, που ζήταγε τότε εκείνη η Σαμαρείτισσα στο πηγάδι του Ιακώβ....

Άλλωστε, το λένε και οι γραφές... «Μακάριοι οι διψώντες».

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΝΟΜΑΡΧΗ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΡΜΟΔΙΟ.

Κύριοι:

Με το θέμα έχουμε ασχοληθεί αρκετές φορές, και επί σειρά ετών, —όπως και άλλες τοπικές εφημερίδες της περιοχής μας— χωρίς όμως ποτέ να φέρουμε αποτέλεσμα. Είναι ένα θέμα που «καίει» άμεσα, και ταλαιπωρεί τους κατοίκους μιας μεγάλης περιοχής.

Ο λόγος για τη γέφυρα στον Άραχθο, που θα ενώνει πολλά χωριά, κάνοντας εύκολη —και κυρίως ακίνδυνη— την επικοινωνία των κατοίκων. Θα τονίσουμε εδώ για άλλη μια φορά ότι η επικοινωνία με τα απέναντι χωριά, εξακολουθεί να γίνεται ακόμα, με τον τρόπο που γινόταν επί Τουρκοκρατίας.

Είναι δε περιττό να επαναλάβουμε, ότι ειδικά τους χειμερινούς μήνες κινδυνεύουν να πνιγούν άνθρωποι, που διαβαίνουν (αναγκαστικά) ένα κατεβασμένο ποτάμι πότε με τα πόδια, και πότε πάνω σε μια σαπώβαρκα.

Υποσχέσεις... (για λύση του προβλήματος) αλλά και δικαιολογίες (για τη μη κατασκευή της γέφυρας) έχουμε πάρει αρκετές στο παρελθόν, και δεν θα ασχοληθούμε τώρα μ' αυτά...

Κάνουμε εδώ μια πρόταση που —κατά την άποψή μας— είναι άμεσα υλοποιήσημη και το σημαντικότερο, με μικρή δαπάνη.

Στο συνοικισμό Βαθύκαμπος μπορεί να γίνει μια στενή γέφυρα (για ένα αυτοκίνητο) παρόμοια μ' εκείνη που υπάρχει στο χωριό Πλάκα. Ο δρόμος είναι σχεδόν έτοιμος, και από τις δυο όχθες του Αράχθου, και είναι αυτός που αρχίζει από το καφενείο του Γιώργου Γιώτη και καταλήγει στο ποτάμι. Επίσης από την απέναντι πλευρά συνεχίζει αυτοκινητόδρομος που φτάνει στο χωριό Σκούπα. Στο σημείο δε που επισημαίνουμε να γίνει η γέφυρα, η απόσταση που χωρίζει τις δυο όχθες είναι σχετικά μικρή.

Χωρίς πολλά λόγια πιστεύουμε ότι αν υπάρχει καλή διάθεση, μπορεί να λυθεί το μεγάλο αυτό πρόβλημα με μικρή —επαναλαμβάνουμε— δαπάνη...

Αναμένουμε...

«Και το ποτάμι ήταν θολό, θολό κατευασμένο...», λέει το δημοτικό τραγούδι.... Και η βάρκα... προπολεμικιά, πόσο θ' αντέξει ακόμα; (λέμε εμείς). Παρ' όλα αυτά ο γέρο-βαρκάρης της φωτογραφίας, με δυο ακόμα... επιβάτες θα ρισκάρει κι αυτή τη φορά, κοντράροντας τα ορμητικά νερά του Αράχθου για να περάσει απέναντι....

Μέχρι πότε όμως;

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Εντάξει... είπαμε να κρατάμε την παράδοση να μαθαίνουν και οι νέοι τον παλιό τρόπο ζωής κ.λπ. κ.λπ.

Αλλά εδώ... κάπου έχει παραγίνει το κακό. Άλλο παράδοση κι άλλο... —κατ' ανάγκη— να «παίζεις» κάθε τόσο με τα στοιχειά της φύσης.

Ή μήπως κάνουμε λάθος;

Εύθυμες Αραχθινές Ιστορίες

«Τρελλλός με τρία λάμδα»

Θα σας πω μία ιστορία που την έζησα στα χρόνια της στράτευσής μου. Είναι δροσερή και προσφέρει γέλιο, αφού έμεινε ζωντανή τόσα χρόνια στη μνήμη μου, από την εντύπωση, που μου είχε κάνει εξαιτίας της ιλαροτραγικής φύσεώς της.

Τον τίτλο «τρελλλός με τρία λάμδα» τον θυμήθηκα από μία συνομιλία, που είχα μ' ένα Καθηγητή μου στα γυμνασιακά μου χρόνια, την ώρα της εξέτασης. Η συζήτηση στην τάξη ήταν με πόσα λάμδα γράφεται η λέξη τρελλός, με ένα ή με δύο λάμδα;

— Μπαρτζώκα, πώς γράφεται η λέξη τρελλός, με ένα ή με δύο λάμδα;

— Άμα ο γράφων είναι τρελλός γράφεται με τρία... Ακολούθησαν γέλια από όλη την τάξη, αλλά και από τον Καθηγητή.

Ας πάμε τώρα στην ιστορία:

Κάποιος στρατιώτης από χωριό της Μακεδονίας δεν προσαρμόζονταν εύκολα στον τρόπο ζωής στο στράτευμα. Από τις πρώτες μέρες της στράτευσής του αγνοούσε τους Κανονισμούς και υπέπιπτε σε παραβάσεις και παραπτώματα. Ο Στρατός όμως δεν συγχωρεί τέτοιες εκτροπές και από την πρώτη στιγμή άρχισαν να πέφτουν σε βάρος του απείθαρχου κάτι σβουριχτές «καμπάνες» που δεν είχαν τελειωμό.

Μια τσουχτερή ποινή ήλθε από το Στρατοδικείο με ένα χρόνο φυλακή για λιποταξία. Ο άνθρωπος πήρε μια 48ωρη και επέστρεψε στη μονάδα μετά από τρεις μήνες! Με λίγα λόγια ο απείθαρχος την φυλακή την εξέτισε στις Στρατιωτικές Φυλακές και μετά την επιστροφή του στην Μονάδα για τη συνέχιση της θητείας του «έτσι αναμορφωμένος» όπως ήταν, αυτός συνέχισε τα καθημερινά παραπτώματα με αποτέλεσμα και με τη συμπλήρωση της πραγματικής θητείας του νάχει στην πλάτη του άλλα 2, 1/2 χρόνια φυλακή!

Στο τέλος, ούτε στην αναφορά του Ταγματος έρχονταν, στο δε φαγητό παρουσιαζόταν με πολιτικά και παπούτσια σαγιονάρες. Μια μέρα ο Διοικητής του Τάγματος αγανακτισμένος από τη συμπεριφορά του, επικοινώνησε με τον Μέραρχο και του ανέφερε ότι στην Μονάδα του έχει έναν... έτσι... και έτσι... και δεν μπορεί να τον σωφρονίσει εκφράζοντας τον φόβο του, ότι θα του χαλάσει όλο το Τάγμα. Θα τούδωσε και ο Μέραρχος κάποια ιδέα και μια μέρα τον κάλεσε στο Γραφείο για να τον κουβεντιάσει.

— Τί θα γίνει με σένα Μιχαηλίδη; Θα βάλεις μυαλό ή να σε στείλω στην ΕΣΑ για σωφρονισμό;

— Εγώ Κύριε Διοικητά, την θητεία μου την υπηρέτησα, πήρα όλους... τους βαθμούς και τώρα Διοικητής είμαι και 'γω και από 'δω και πέρα θα διατάζω και 'γω μέχρι, που να με βαρεθείτε.

— Θέλεις να σε στείλω στο Νοσοκομείο να περάσεις από Επιτροπή να σου δώσουν απολυτήριο τρελλού, να πας στο σπιτάκι σου να γλυτώσω και εγώ από την παρουσία σου;

— Άμα πρόκειται να πάρω και άλλους... βαθμούς... στείλε με Κύριε Διοικητά μου!

Στη συνέχεια με σημείωμα του Γιατρού του Τάγματος παραπέμφθηκε στην Ανωτάτη Υγειονομική Επιτροπή στην Θεσσαλονίκη. Όταν επέστρεψε στην Μονάδα του με το χαρτί του τρελλού για να παραδώσει και να πάρει και το απολυτήριό του, ο Λοχαγός της Διαχείρησης του λέει: —Μπαγάσα Μιχαηλίδη, πώς τα κατάφερες και έπεισες την Επιτροπή να σε βγάλει τρελλό;

— Κύριε Λοχαγέ, το παληκάρι, που έχεις μπροστά σου, είναι τσίφτης, αλανιάρης και περπατημένος και δεν του βγαίνει κανένας στο μόρτικο. Στο χωριό μου με καμαρώνουν για την κορμοστασιά μου, το ελαφρύ περπάτημά μου, το παπούτσι μου το λουστρινέ με το τακούνι, το ποτηράτο, την σιδερωμένη πουκαμισιά με τα φτερωτά μανίκια, το μαλλί το τσιτάτο και όλα αυτά τα ωραία, που κάνουν τις καρδιές των σπλάχνων να κουδουνίζουν λάγνα και ερωτικά με το πέρασμά μου.

— Καλά, τώρα, που είσαι πολίτης και δεν φοβάσαι τίποτα, δεν θα μας πεις, πώς τα κατάφερες στην Επιτροπή και τους έπεισες να σου δώσουν απολυτήριο αφού όλοι ξέρουμε, πως δεν είσαι τρελλός;

Ε! να κ. Λοχαγέ, εκεί που περίμενα έξω από την μεγάλη αίθουσα, ακούω να φωνάζουν δυνατά τ' όνομά μου: Μιχαηλίδης!... Μιχαηλίδης!... Ποιός είναι ο Μιχαηλίδης; Εγώ απάντησα και πήγα προς την πόρτα.

— Έλα πέρασε μέσα, μου είπε ο φρουρός.

Μόλις μπήκα μέσα είδα απέναντί μου, πίσω από κάτι μακρόστενα τραπέζια να κάθονται στη σειρά Ταξίαρχοι, Συνταγματάρχες,Ταγματάρχες, όλοι αυτοί Αρχίατροι, οπότε ο Ταξίαρχος-Αρχίατρος μου λέει:

— Έλα παιδί μου, προχώρησε κοντά στο τραπέζι. Από ποιο μέρος είσαι; Έχεις γονείς; Τί δουλειά κάνει ο πατέρας σου; Τί δουλειά κάνει η μάνα σου;

— Όποιος μιλήσει για τη μάνα μου θα τον λιώσω σαν σκουλήκι.

Και με μια κίνηση άρπαξα το τραπέζι, που είχα μπροστά μου, το σήκωσα πάνω απ' το κεφάλι μου, έτοιμος να το ρίξω πάνω στην Επιτροπή. Πετάχτηκαν όλοι όρθιοι βάζοντας για ασπίδα τους για να προστατευθούν, τις καρέκλες, που καθόντουσαν και ό,τι άλλο βρήκαν γύρω τους.

— Ηρέμησε παιδί μου. Εμείς θα σε στείλουμε σπίτι σου, κοντά στη μάνα σου. Μη στενοχωριέσαι όλα θα πάνε καλά! Θα σου δώσουμε ένα χαρτί, να πας στη Μονάδα σου, να πάρεις το απολυτήριο!

Πάντως εγώ, που έζησα την κατάσταση, πιστεύω ότι το παληκάρι την ψιλοτρελλίτσα την είχε και ήταν πράγματι τρελλός με τρία λάμδα.

ΚΙΜΩΝ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ – ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ

Δ. και Γ. ΚΑΛΙΑΚΑΤΣΟΣ

ΑΡΤΑΚΗΣ 143 – Ν. ΣΜΥΡΝΗ (πλατεία Σκατζουράκη).
Τηλ. 9337.504

● ***Δεχόμεθα παντός είδους παραγγελίες γιά γιορτές, αρραβώνες, γάμους κ.λ.π.***

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ
Εφημερίδα του
Πολιτιστικού Συλλόγου
Κεντρικιωτών Άρτας
Εκδότης:
Καμπρής Κώστας
Βαρβάκη 54, Αθήνα
Τ.Κ. 114 74
Τηλ.: 64.20.051
Συντακτική Επιτροπή:
Βίκη Καραγιάννη - Αράπη
Κώστας Καμπρής
Γιάννης Ψυχογιός